Η ΒΡΟΧΕΡΗ ΜΕΡΑ

Τοῦ Λονγκφελλόου

Ἡ μέρα εἶναι σκοτεινὴ καὶ κρύα καὶ θλιμένη
Βρέχει κι' ὁ ἄγριος βορριὰς μηδὲ στιγμὴ ἀποσταίνει
Τὸ κλῆμα ὁκόμη πιάνεται σποῦ τοίχου σάπια ξύλα,
Μὰ ὅλο σκορποῦν τὸν ἄνεμο τὰ παθαμένα φύλλα
Κι' ἡ μέρα εἶναι θλιβερὰ καὶ μαυροφορεμένη.

Εἶν' ἡ ζωή μου σκοτεινὴ καὶ κρύα καὶ θλιμμένη
Βρέχει κι' ἄγριος βορριὰς μηδὲ στιγμὴ ἀποσταίνει.
Στὰ περασμένα τὰ χλωμὰ κρατιέται ἡ σκέψη ἀκόμα,
Μὰ ἐλπίδες χρυσοφτέρωτες σκορπᾶ ὁ βορριὰς στὸ χῶμα
Καὶ μαύρη μέρα ἡ καθεμιὰ καὶ θλιβερὴ διαβαίνει.

Πάψε φτωχὴ καρδιά, νὰ κλαῖς κι' ὁ ἥλιος λάμπει ἀκόμα
Πίσω ἀπ' τὰ μαῦρα σύγνεφα. Δὲ βρίσκεται ἕνα στόμα
Σὲ λύπη νὰ μὴ στέναξε σὰν τὴ δική σου λύπη :
Τέτοια ἡ ζωὴ τοῦ καθενὸς λίγη βροχὴ δὲ λείπει
Μηδὲ κι' ἡ μέρα ἡ θλιβερὴ κι' ἡ μαυροφορεμένη.

γιατὶ ἀλλοιῶς χανόμαστε ! !

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ ὅλος ὁ στρατὸς τοῦ Ὀλυμπίου εἶχε συγκεντρωθεῖ γύρω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τοῦ Βλαδιμηρέσκου, τὸ περικύκλωσε, κατέλαβε τὰ γύρω πυροβόλα, χύθηκε πυκνὸς καὶ ὁρμητικός, ἀπομάκρυνε τοὺς σωματοφύλακές του, κι' ἔτσι ὁ Βλαδιμηρέσκος ἀπόμεινε μόνος καὶ αἰχμάλωτος. Οἱ πιστοὶ τοῦ Ὀλυμπίου ὁρμοῦν τότε, ἁρπάζουν τὸ Βλαδιμηρέσκο, τὸν βάζουν σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τὸν μεταφέρουν γρήγορα στὴν Τερβίδα, στὸ στρατόπεδο τοῦ Ὑψηλάντη.

Ἀμέσως συνεκροτήθη πολεμικὸ συμβούλιο, τὸ ὁποῖον, μετὰ σύντομη διαδικασία, κατεδίκασε τὸ Βλαδιμηρέσκο παμψηφεὶ σὲ θάνατο.

Ὁ Ὑψηλάντης δὲν ἤθελε νὰ γείνη ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις πομποδῶς, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ λησμονήση τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Βλαδιμηρέσκου στὴν ἀρχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὴν ἰδιότητά του ὡς ἀρχηγοῦ. Ἀλλ' ἡ κατάσταση ἐπέβαλλε τὴ σκληρὴ ἀνάγκη νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινή, γιὰ παραδειγματισμό.

Ἕνας ὑπασπιστὴς τοῦ Ὑψηλάντη ὁ Γαρνόφσκης καὶ τρεῖς στρατιῶτες, οἱ Ὀρφανός, Καροβιᾶς καὶ Καραβελόπουλος, ἔλαβαν τὴ διαταγὴ νὰ θανατώσουν τὸν κατάδικο. Τὸν ἔπῃραν λοιπὸν σιδεροδεμένο, κατὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς 26ης Μαΐου καὶ τὸν ἔφεραν ἔξω ὁπὸ τὰ ὀχυρώματα, στὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τῆς πόλεως. Ἐκεῖ δυὸ στρατιῶτες, ὁ Νικόλαος Πόργας καὶ ὁ Γεράσιμος Βαρνάβας εἶχαν ἀνοίξει τὸν τάφο τοῦ καταδίκου κ' ἐπερίμεναν. Θὰ ἐγίνοντο ἐκτελεσταὶ καὶ νεκροθάφτες...

Μόλις ὁ Βλαδιμηρέσκος, στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, εἶδε τὸν τάφο του καὶ τοὺς δυὸ στρατιῶτες ποὺ ἔστεκαν πλάϊ μὲ τὰ φτυάρια, τὰ γόνατά του ἐλύθηκαν ἀπὸ τὸ φόβο. Ἕνας στρατιώτης ἅρπαξε τὸν κατάδικο καὶ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι τὸν ἔριξε κατὰ γῆς, στὸ χεῖλος τοῦ τάφου, γονατιστό. Ἀμέσως ὁ Πάργας ἔβγαλε μιὰ τεραστία μάχαιρα καὶ μ' ἕνα χτύπημα ἀπέκοψε τὸ κεφάλι τοῦ Βλαδιμηρέσκου, ποὺ δὲν ἐπρόφασε νὰ πῇ παρὰ μιὰ λέξι : «Ἀ μ ά ν !»

Καὶ ὁ ἱστορικὸς γράφει : «... *Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ προδότου Θεοδώρου Βλαδιμηρέσκου ἐπονείδιστον ὡς ἐπίορκον καὶ βίαιον ὡς προδότου*». Ὁ Γιωργάκης Ὀλύμπιος σ' ἕνα φίλο του ἔγραφε σχετικῶς :

«... *Ὁ ὅρκος, ἀδελφέ, εἶνε ἱερὸς καὶ ἡ Θεία Πρόνοια τιμωρεῖ πάντοτε τοὺς παραβαίνοντας αὐτόν. Ἡ Θεία λοιπὸν δίκη ἐτιμώρησε τὸν Θεόδωρον καὶ ὄχι ἡμεῖς, ἐπειδὴ ὁ αἱμοβόρος οὗτος ἄνθρωπος ἔχυνε ἀδελφικὸν καὶ νεϊλικὸν αἷμα τῶν στρατιωτῶν του, φονεύων αὐτοὺς κρυφίως διὰ νυκτός, ἐξέλεγε δὲ πρὸς τοῦτο τοὺς καλλιτέρους, ὡς ἀληθῆς σφαγεύς. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ Θεόδωρος ἀπεπειράθη ν' ἀπαγχονίσῃ πέντε τῶν καλλιτέρων καπεταναίων, καὶ ἀπηγχόνισε πράγματι ἕνα. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐσώθησαν χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Χατζῆ Πρόντα καὶ τοῦ Μακεδόνσκη. Δὲν εἶνε λοιπὸν ὁ Θεὸς δίκαιος κριτής ;*»

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ὁ Γιωργάκης Ὀλύμπιος ἐσυνέχισε τὴν πατριωτικὴ δρᾶσι του, τὴν ὁποίαν θὰ διηγηθοῦμε σὲ ἄλλο φύλλο, καθὼς καὶ τὸν ἐπικὸ θάνατό του.

Ὁ Ἱστοριοδίφης

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ !...

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ 15ος εἶχε συνηθίσει ἀπὸ μικρὸς σὲ διασκεδάσεις, ἐντελῶς παράδοξες καὶ ἐξωφρενικές. Μιὰ ἀπὸ τὶς «διασκεδάσεις» αὐτὲς τὶς ὁποῖες εἶχαν μάθει στὸν νεαρὸ βασιλέα οἱ παιδαγωγοί του ἦταν καὶ ἡ ἑξῆς :

Μέσα σὲ μιὰ μεγάλη σάλα ἐμάζευαν πλέον ἀπὸ ἑκατὸ σπουργίτια. Ἔπειτα τὰ ἄφηναν ἐλεύθερα νὰ πετάξουν, βάζοντας συγχρόνως πολλὰ πεινασμένα γεράκια νὰ τὰ κυνηγήσουν.

Ὁ μικρὸς βασιλιᾶς παρακολουθοῦσε τὸ σπαρακτικὸ αὐτὸ κυνήγι μ' ἐνθουσιασμό.

Ὅταν δὲ ἔφθασε πλέον σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν ἀνεκάλυψε μόνος του διάφορες διασκεδάσεις γιὰ νὰ περνάῃ τὸν καιρό του. Στὸ πάρκο τοῦ παλατιοῦ ζοῦσε μιὰ λευκὴ ἐλαφίνα ἡ ὁποία ἦταν τόσο ἥμερη, ὥστε ἔτρωγε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Λουδοβίκου καὶ φαινόταν νὰ τὸν συμπαθῇ ἐξαιρετικά. Τὸν ἄκουγε ὁποτε τὴν φώναζε καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν σκυλλάκι. Μιὰ μέρα ὅμως ἦρθε στὸν Λουδοβίκο τὸ κέφι νὰ σκοτώσῃ τὸ πιστὸ αὐτὸ ζῶον. Ἐπυροβόλησε λοιπὸν τὴν ἐλαφίνα ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε παρὰ νὰ τὴν πληγώσῃ.

Τὸ ζῶον πῆγε σέρνοντας κοντά του γιὰ νὰ τοῦ γλύψῃ τὸ χέρι, ὅπως συνήθιζε πάντοτε καὶ συγχρόνως σήκωσε τὰ λυπημένα μάτια της ζητῶντας βοήθεια ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιο ποὺ τὴν εἶχε πληγώσει. Ὁ Λουδοβίκος ὅμως δὲν συγκινήθηκε καθόλου ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ διέταξε ἕναν ὑπηρέτη νὰ τραβήξῃ τὸ ζῶον μακρύτερα. Κατόπιν ἐξηκολούθησε νὰ τὸ πυροβολῇ ἕως ὅτου τὸ σκότωσε !...

Βεβαίως δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ περιμένῃ ὅτι ἕνα παιδὶ μὲ τέτοια ψυχὴ θὰ ἀποκτοῦσε ἀπάνθρωπα αἰσθήματα ὅταν μεγάλωνε...Καὶ κατὰ τὸ 1740 ὅταν ὁ λαὸς βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ λεηλατήσῃ ἀπ' τὴν πολλὴ πεῖνα τὰ ἀρτοπωλεῖα, ὁ Λουδοβίκος δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς ὑπηκόους του. Ἔμεινε ἐντελῶς ἀδιάφορος μπροστὰ στὴν τόση δυστυχία καὶ δὲν ἐγκατέλειψε οὔτε τὰς διασκεδάσεις του, οὔτε τὰ κυνήγια του. Ὅταν δὲ ὁ καρδινάλιος Φλερὺ τοῦ μίλησε γιὰ τὴν φρικτὴ αὐτὴ κατάσταση καὶ τοῦ ἐτόνισε ὅτι τὸ στέμμα ἔχει καθῆκον νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν λαό, τοῦ ἐγύρισε ἁπλῶς τὴν ράχη του, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἀργότερα ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς ἔστειλε διὰ τῆς βίας χιλιάδες ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του γιὰ νὰ ἀποικίσουν στὰς γαλλικὰς κτήσεις τοῦ Μεσισιπῆ. Οἱ ἀστυνομικοί του δηλαδὴ συνελάμβαναν κατὰ χιλιάδες τοὺς ζητιάνους καὶ τοὺς ἀλῆτες τοὺς ἔβαζαν μὲς στὰ καράβια καὶ τοὺς ἔστελναν στὴν Ἀμερική. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς πέθαιναν κατὰ τὸ ταξεῖδι καὶ πολὺ λίγοι ἔφθαναν στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ των γιὰ νὰ εὕρουν ἐκεῖ σίκτρότερο τέλος ἀργότερα !...

Ο «ΚΑΠΝΟΣ ΤΟΥ ΤΣΙΤΕΝ»

Ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους στρατηγοὺς τῆς Γερμανίας ὁ φίλος τοῦ Φριεδερίκου τοῦ μεγάλου στρατηγὸς Ἰωαχεὶμ φὸν Τσίτεν, ἦταν μανιώδης καπνιστὴς καὶ μόνον ὅταν ἔτρωγε καὶ ὅταν κοιμόταν ἀπεχωρίζετο τὴν ἀγαπημένη πίπα του. Μιὰ μέρα ὅμως τοῦ συνέβη ἡ ἀτυχία νὰ ξεχάσῃ στὸ σπίτι του τὴν καπνοσακκοῦλα του. Ἦταν συνεπῶς καταφουρκισμένος ποὺ ἐστερήθηκε τὴν ἀγαπημένη του συνήθεια καὶ προκειμένου νὰ μὴν καπνίσῃ διόλου, προτίμησε νὰ ἀγοράσῃ καπνὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο καπνοπωλεῖο ποὺ βρέθηκε μπροστά του.

Ὁ κ. Μπρόμιγκ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καπνοπωλείου εὐχαριστήθηκε ἐξαιρετικὰ ποὺ ἐδέχθη στὸ κατάστημά του τὸν διάσημο σ' ὅλη τὴν πόλι «γέρο-Τσίτεν». Ἀντιθέτως ὁ Τσίτεν δὲν φαινόταν καθόλου ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὸ ποὺ παθε.

Μολαταῦτα πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν ὁ καπνὸς ποὺ ἀγόρασε ἦταν ἐξαιρετικὰ καλὸς καὶ ὁ γέρο-στρατηγὸς ἔγεινε πλέον τακτικὸς πελάτης τοῦ καπνοπώλου ἐκείνου, πήγαινε μάλιστα συχνὰ ἐκεῖ καὶ κουβέντιαζε μὲ τὸν καπνοπώλη καὶ μὲ τὴν γυναῖκα του.

Ὅταν ὅμως ἐγνωρίσθηκαν κάπως περισσότερο ὁ στρατηγὸς ἀντελήφθη ὅτι κάτι στενοχωροῦσε τοὺς δύο γέρους. Καὶ ἀφοῦ τοὺς ρώτησε ἐπανειλημμένως ἔμαθε ἐπὶ τέλους ὅτι τὸ καπνοπωλεῖο τῶν φίλων του δὲν πήγαινε καὶ τόσο καλά.

Ὁ γέρο-Τσίτεν εἶχε πολὺ πονετικὴ καρδιά. Συγκινήθη ἀπὸ τὴν ἱστορία αὐτὴ καὶ ἔσπαζε ἐπὶ πολὺν ὥρα τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῇ μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Μιὰ ἡμέρα πῆγε πρωΐ-πρωΐ στὸ καπνοπωλεῖο κι' ἔδωσε στοὺς ἐκπλήκτους καπνοπώλας ἕνα χαρτί.

Στὸ χαρτὶ αὐτὸ ἦσαν γραμμένα μὲ ἀκανόνιστα γράμματα τὰ ἑξῆς :

«*Ἀπ' τὸ καπνοπωλεῖο αὐτὸ ἀγοράζει τὸν καπνό του ὁ Γέρω-Τσίτεν. Μιμηθεῖτε τὸν λοιπόν !...*»

Ὁ καπνοπώλης κύτταζε ἔκπληκτος πότε τὸ χαρτὶ καὶ πότε τὸν στρατηγό.

— Λοιπὸν δὲν καταλαβαίνετε τίποτε ; ρώτησε ὁ Τσίτεν. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατο. Ἀρχίστε νὰ φτιάνετε ἄφθονα καὶ ὄχι πολὺ μεγάλα πακέτα ἀπὸ τὸν καπνὸ ποὺ ἀγοράζω ἐγὼ καὶ ποὺ εἶνε πραγματικῶς ἐξαιρετικὸς καὶ ἐπάνω σὲ κάθε πακέτο βάζετε τὴν εἰκόνα μου. Κάτω δὲ ἀπὸ τὴν εἰκόνα μου γράφτε : «*Καπνὸς τοῦ Τσίτεν*» Τί λέτε γι' αὐτό ;

Οἱ δύο γέροι ἦσαν δακρυσμένοι ἀπὸ τὴν συγκίνησι καὶ ὑπερευτυχεῖς. Ἐννοεῖται ὅτι ἔθεσαν ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιον τοῦ γέρο Τσίτεν καὶ ἡ «ρεκλάμα» του ἐπέτυχε σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε ἔγιναν πραγματικῶς πλούσιοι. Ὅλοι ἤθελαν νὰ ἀγοράζουν καὶ νὰ καπνίζουν ἀπὸ τὸν καπνὸ τοῦ Τσίτεν καὶ ἡ φίρμα Μπρόμιγκ ἔγινε σὲ λίγο πασίγνωστη σὲ ὅλο τὸ Βερολῖνο ἐξ αἰτίας τοῦ γέρου στρατηγοῦ ποὺ ἔπαιζε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ρόλο τοῦ ρεκλαμαδόρου !...